

[Helle Degn]

Det synes jeg var så udmærket sagt af gamle Tante Berling.

Det internationale ligestillingsarbejde fortsættes, og netværk bygges op ganske langsomt frem mod den næste FN-verdenskvindekonference i 1995, hvor vi alle skal gøre status igen. Vi kan ikke bruge 1990'erne på de samme ørkesløse diskussioner som i 1970'erne. Med stor fortrøstning kaster vi os derfor ud i denne debat om den danske Handlingsplan for Ligestilling i 1990'erne og regeringens konkrete bud på aktion i 1990'erne.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Den sidste generelle debat om ligestilling foregik her i Folketinget den 20. januar 1987, og det var på baggrund af regeringens handlingsplan af 4. december 1986 for ligestilling. Da vedtog Folketinget følgende dagsorden:

- » – at handlingsplanarbejdet fortsætter og rapporteres årligt til Ligestillingsrådet,
- at regeringen præsenterer de opnåede resultater for Folketinget senest i 1990,
- at statsministeren nedsætter et udvalg til at følge det internationale handlingsplanarbejde op, og
- at Ligestillingsrådet styrkes med ressourcer og kompetence til at behandle sager om lige løn og lige behandling«.

Denne opfordring til at nedsætte et udvalg til at følge det internationale handlingsplanarbejde op blev fulgt i december 1987, hvor udvalget blev nedsat under Statsministeriet med fru Lone Dybkjær som formand. Senere er fru Kirsten Lee blevet formand.

Udvalget, hvis kommissorium og sammensætning blev forhandlet med ligestillingsordførerne for Folketingets partier, fik til opgave at følge ligestillingsarbejdet i Nordisk Råd, i EF, i Europarådet og i FN. Folketinget blev repræsenteret med fem medlemmer af udvalget. Arbejdet er faktisk i god gænge, og udvalget har bl.a. afgivet udtalelser til brug ved indlæg på FN's generalforsamling og i det nordiske ligestillingsamarbejde.

Opfordringen til, at Ligestillingsrådet skal styrkes med ressourcer og kompetence til at behandle sager om lige løn og lige behandling, er for det første efterkommet ved, at rådet har fået tilført særlige projektmidler, først 3 mio. kr. i årene 1987, 1988 og 1989 og derefter 0,9 mio. kr.

i hvert af årene 1990 og 1991. Rådet har for disse midler gennemført projekter om kvinders arbejdsmarkedstilknytning, om kvinder og ledelse, om ligeløn og om ligestilling i folkeskolen. Der er udgivet en håndbog for ligestillingsudvalg, og i 1991 fortsætter man med projekter om ligeløn og sammenhæng mellem arbejds- og familieliv. Det var det ene.

For det andet er Ligestillingsrådets kompetence blevet styrket ved lov af 20. april 1988 om ligestilling mellem mænd og kvinder, hvorefter rådet afgiver udtalelser efter ligelønsloven og ligebehandlingsloven, og der er i loven indført pligt til at give Ligestillingsrådet de oplysninger, der er af betydning for Ligestillingsrådets virksomhed.

Ifølge de to resterende punkter i folketingsdagsordenen skal ministeriernes handlingsplanarbejde fortsætte, der skal rapporteres årligt til Ligestillingsrådet, og resultaterne skal så præsenteres for Folketinget senest i 1990. Ligestillingsrådet har på baggrund af disse rapporter og løbende forhandlinger med ministerierne udarbejdet en rapport, som blev sendt til Folketinget den 27. december 1990.

Jeg vil kort omtale rådets rapport. Det er en diger sag, den er på 150 sider, og den kaldes »Godt begyndt«. Det er en positiv overskrift, men jeg mener, at den er berettiget, for det fremgår af rapporten, at der i ministerierne er taget mange initiativer, og at samarbejdet med Ligestillingsrådet har været inspirerende og resultatgivende.

Næsten alle institutioner har meldt om udarbejdelse af personalepolitikker indeholdende ligestillingsmæssige perspektiver, herunder ting som efteruddannelse og uddannelse af kontorfunktionærer, nedsættelse af ligestillingsudvalg rundt om i systemerne og gennemførelse af konferencer om ligestilling. Jeg vil herom blot henvise til rapporten og bemærke, at jeg faktisk synes, at det er ganske godt begyndt, men altså begyndt.

Som det også udtrykkeligt nævnes flere steder i rapporten, er ligestillingsarbejdet en proces. Der nås ikke noget endeligt resultat i løbet af de 3 år, der er gået siden forespørgselsdebatten. Arbejdet tager tid og bør derfor fortsætte, til vi finder, at der er opnået et rimeligt resultat.

Forespørgslen i dag er formuleret som at ønske om oplysninger om det fremtidige arbejde med ligestilling. I Ligestillingsrådets brev,